

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Articvlvs I. Vtrum conueniens fuerit Deum incarnari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

6	Quæst. 1.	De Incarnatione.	Art. 1. & 2.	
34. Christus patruit miracula in testimoniū suæ diuini- tatis.	uar diuinitatis. Ex his omnibus conficitur quod se- cundum rectam rationem credi debeat Messiam venisse, eumque esse Deum & hominem. Conseq. prob. quia alioquin Deus genus humanū grauissi- mè decepsisset, si nimirum permisisset patri mi- racula ad imposturæ probationem.	illud supponit. Videtur aptius dici posse D. Thid nō qualiuisse, quōd hoc mysteriū rationibus natu- ralibus probari non posset, vt ex superioribus con- stat, sed solum posset solui argumēta, quæ in con- trariū posset obijci. Nā licet particulares scientiæ non probent suū obiectum, sed supponant; sapienti- æ tamē etiam suū obiectū probare possunt: Theolo- gia autem est sapientiā, vt constat ex S. Th. 1. p. q. 1. art. 6. Cōfirmatur: S. Th. eadem 1. p. q. 2. tract. quæ- stionem an Deus sit, qui tamen est Theologiæ obiec- tum, ergo ex eo capite nihil obstat quō minus hūc quæri posset, an Incarnatio esset possibilis.	Resp. Caiet- tani. Improbatur & alia adducit.	
Confirm.	Addi potest illius doctrinam planè repugnātem sensibus & insitæ hominum cōsuetudini, receptam esse à plurimis sapientibus, potentibus, & praua- luisse non obstantibus minis tyrannorum eorum- que tormentis, &c. ex quo potest colligi illū fuisse Deum, cuius potentiæ nullus resistere potuerit.			D. Tho.
	QVÆSTIO I.	ARTICVLVS II.		
	De conuenientia Incarnationis.	Vtrum necessarium fuerit ad reparationem generis humani Verbum Dei incarnari?		
	ARTICVLVS I.			
1.	Vtrum cōueniens fuerit Deum incarnari?	RESPONDET duabus conclusionibus. Prior est, incarnationem non ita fuisse nec- essariam ad reparationem generis humani, vt abs- que illa Deus nequiecit humanū genus reparare. Posterior est, Incarnationem Dei fuisse necessa- riam tanquam medium cōuenientius ad reparationem generis humani. Quod varijs rationibus probat S. Th. quæ apud ipsum videri possunt. Notandum priorem conclusionem esse cōmū- nem Theologorum, & verissimam. Quia vt S. Th. infinitæ Dei potētia non deerant alij modi, quibus genus humanū sibi posset reconciliare. Primò po- terat homini condonare peccatū absque vlla satis- factione, cum nulla necessitate adigatur ad exigen- dam satisfactionem pro peccato. Secundò poterat in eum finem acceptare opera supernaturalia puri hominis vel Angeli, siue illa sint condignè satis- factoria pro peccato, siue non sint (quod in sequen- tibus examinabitur.) Tertiò poterat acceptare satis- factiones singulorum hominum. Videri potest Aug. lib. 13. de Trinitate cap. 13. & 18. & lib. de agone Christiano cap. 11. ubi dicit, stultos esse qui dicunt, non poterat aliter sapientiā Dei hominem liberare, nisi susceperet hominem.	4.	Incarnatio fuit neces- saria vt me- dium con- uenientius ad repara- tionem hu- mani gene- ris, non ab- solutè.
Bonitatis est se com- municare. Dionys.	RESPONDET affirmatiue, quia conue- nit bonitati se communicare, vt tradit Dion. cap. 4. de diuinis nominibus, id est, consentaneum est bonitati sese alijs communicare, ergo etiam consentaneū est summæ bonitati sese summo modo cōmunicare, qui mo- dus est per Incarnationem, cum per eam nō solum cōmunicetur rebus esse naturale, sicut fit per crea- tionem, neque communicetur tantum creata quæ- dam perfectio supernaturalis, sicut fit in iustifica- tione & clara Dei visione, sed communicetur crea- tura ipsū esse personale diuinum; ita vt per In- carnationem creatura euehat ad esse personale Dei, quo nihil fieri potest sublimius. Vnde per In- carnationem Verbi creatura ita euecta est, vt al- tius prouehi nequeat.			Augus.
	Aduerte 1. non esse de ratione boni sese actu cō- municare, sed esse sui communicatiuum, id est, esse perfectum, vt possit se cōmunicare, & quandam ad hoc habere propensionem. Se verò actu cōmuni- care, esse signum bonitatis, eique maxime consen- taneum. Ex quo patet quod Deus, licet summè bo- nus, nō fuerit incarnatus ex necessitate. Adde quod ad nihil extra se necessitetur.			5.
2.	Aduerte 2. quod communicatio per Incarnatio- nem non sit absolute summa, cum Deus longè ex- cellentiori modo sese cōmunicet per æternam ge- nerationē & spirationem, per quam personis pro- dicis communicatur esse diuinum, ita vt filius & spiritus sanctus naturā suā sint Deus. Non vult ergo S. Tho. communicationem per Incarnationem esse absolute summam, sed summā respectu crea- turæ, quod ex dictis patet.	Contra hanc conclusionem possunt obijci varij Patres, vt commentarius in epistolam ad Hebr. in- ter opera Ambr. cap. 9. dicens, tantum fuisse nostrum peccatum, vt saluari non possemus, nisi vnigenitus Dei filius moueretur.		Obiectio ex Patrib.
Communicatio per Incarnationem non absolute summa.	Ex his patet rationem S. Thom. solum conti- nere cōgruentiam propter quam Incarnatio etiam ex parte Dei fuerit conueniens.	Resp. solum velle docere, quod tradit S. Tho. 2. cōclusionē, scilicet Incarnationem & mortem filij Dei fuisse necessariā tāquam mediū conuenientius, seu quod nostrū peccatū non posset conuenienter deleri per puri hominis, vel etiā Angeli satisfactio- nem. Idem est sensus quorundam aliorū patrum, vt Athanasij de Incarnatione Verbi post principij, Leonis serm. 8. de natiuitate. S. tamen Anselmus videtur in ea esse sententiā, quod posito hominis peccato Incarnatio omnino fuerit necessaria. Vi- deri potest lib. 1. cur Deus homo, cap. 24. & 25. & lib. 2. cap. 18. sed eius fundamenta sunt planè impro- babilia, vt faciliè patebit legenti.		Refellitur.
Quo sensu summam dixerit D. Tho.	Eadem Incarnatio fuit valde conueniens perfec- tioni vniuersi. Nam ad illius perfectionē pertinet vt ex omnibus rerum ordinibus constet, & Deo sit quā simillimum: redditur autem tale, dum vltra ordinē naturæ & gratiæ & gloriæ inuenitur etiam ordo vniōis hypostatice Dei cum creatura. Peculi- ariter autem homo per illud mysteriū perfectus est. Nam quamuis illud in vno indiuiduo contige- rit; moraliter tamen quædam dignitas in specie humana redundat; & homo ratione Christi dici potest caput vniuersi, capax meriti infiniti.	Poterat etiam obijci quod aliqui doceant inde- corum esse hominem lapsum in peccatum non re- conciliari.		Athanas. Leo. S. Anselmus (sensit fuisse absolute necessariā sed funda- mentis de- bilibus.)
Homo per eam speculiter perfec- tus fuit.	Petes, cum quæstio an Incarnatio sit possibilis sit in prior, cur S. Tho. eam non tractauerit? Respondet Caiet. quia nulla scientia probat suū obiectum, sed	Resp. non ita dici indecorum, quasi illud diuina bonitate esset indignum, sed solum quod humano more loquendo id videretur minus conueniens, quod scilicet tota species humana in peccato relin- queretur, & remaneret in æternū à Deo auersa. Per has enim & similes sententias solum volunt deno- tare conueniens fuisse hominem reparari, ita ta-		Obiectio altera. Refellitur.
3.	Cur D. Th. omiserit quæst. an sit possibilis Incarnatio.			men